

Joh.20,19-31

Ap.G.2,22-28

1.s.e.påske, den 28.4.2019

Ølgod Valgmenighed

408 233 230 249,1-5+8-9 234

Med påsken er vi kommet til en tid, hvor det er den hvide farve, glædens farve, der hører til i kirken. Festtiden gælder ikke kun i påskedagene. Den gælder hele tiden indtil pinse.

I en af de første kirker, hvor jeg var præst, fulgte man den gamle tradition med at kime til alle højmesser i tiden mellem påske og pinse - og det var dengang, man kimedede med håndkraft!

Der er grund til glæde - ikke bare i påsken, men i lang tid fremover. Vi kan glæde os over det fantastiske, at livet vandt over døden.

De første disciple skulle først igennem nogle svære dage - dage fyldte af angst og usikkerhed. Det var så svært for dem at forstå, at Jesus var opstået fra de døde og at han skulle leve.

Mange af os er vokset op med at høre om Jesu opstandelse fra de døde og Gud har givet os troen på, at det er virkeligt. For os er påsken en livsbekræftende takkefest.

Det var et under, som ikke kan forklares, at Jesus gik ud af gravens mørke på den tredje dag og at han både dengang og nu kan komme til os med sin trøst og omsorg.

Hverken disciplene, der var samlet i Jerusalem den første påskedag eller kvinderne, der var gået ud for at færdiggøre begravelsen, havde tænkt den tanke, at Jesus skulle opstå igen.

De vidste, at graven var tom påskemorgen. Men deres første tanke var, at der var nogen, der havde taget Jesus og havde lagt ham et andet sted.

Nogle af dem fik så møde med den opstandne Jesus eller med nogle engle, der sagde, at Jesus havde fået livet tilbage. Det betød uendelig meget, at de mødte ham og så, at han levede - med kød og blod.

Men de havde svært ved at tro det. De havde svært ved at tro det, som englenerne havde sagt: *Hvorfor søger I den levende blandt de døde? Han er ikke her. Han er opstanden!*

Det er stærke ord. Den levende, Jesus Kristus, er selvfølgelig ikke i sin grav. Hvorfor skulle han være der? Han er jo opstået fra de døde. Han lever!

Det er kirkens grundlag. Det er vores frelsesgrund: *Jesus lever, graven brast - han stod op med guddomsvælde.*

Jesus vidste godt, at hans disciple måtte kæmpe med deres tvivl og tro. Derfor kom han til dem - allerede om aftenen den samme dag. Han kom til sine tvivlende og bange venner. Han kom til dem, der havde låst sig inde. De sad der bag lukkede døre og diskuterede det, de havde hørt og oplevet - men de kunne ikke få rede på det.

Da stod Jesus midt imellem dem. Han kom og sagde de ord, som ændrede alt. *Fred være med jer!* Det var egentlig den almindelige jødiske hilsen: Shalom. Ordet er et af de mest kendte hebraiske ord, og det betyder fred.

Når Jesus her siger: *Fred være med jer!* Så er det en hilsen fra livets Gud, som med Jesu død på korset har skabt fred. Den fred giver han nu til sine disciple. Derfor bliver *fred være med jer* en hilsen, som betyder meget mere end et *goddag* eller et *hej*.

Vi møder det hele tre gange i dagens evangelium: *Fred være med jer!* Det er resultatet af påskens begivenheder, som her gives videre til disciplene. Det er det vigtige budskab, som også møder os i kirken ved mange forskellige situationer.

Ved almindelige gudstjenester lyder det både ved dåb og nadver og ved velsignelsen. *Fred være med jer!*

På grund af influenza måtte vi blive hjemme fra gudstjenester denne påske. Men vi så påskedag en skøn gudstjeneste på norsk TV med jublende præster, kirkesangere, organist og kirkegængere. De var præget af påskeglæden.

Lige før deltagelsen i nadveren ønskede de hinanden Guds fred. Det var vi også prøvet mange gange ved engelske gudstjenester i Herlev. Her oplevede vi, at hele menigheden gik rundt og hilste på hinanden: *Peace be with you. Guds fred være med dig!*

Påskedag om aftenen var disciplene samlet. Jesus brød gennem de lukkede døre. Det hører med til hans opstandelseslegeme, at han ikke er bundet af de jordiske forhold.

Jesus gik gennem de døre, som disciplene havde lukket sig inde bag. Han går også gennem de døre, som du og jeg lukker os inde bag. Det kan være tvivlens dør, ensomhedens dør eller sorgens dør. Han kommer til os og giver os tro. Han kalder troen frem i os og skaber en glæde over påskens under.

Det er Helligånden, som skaber troen i os og som gør os til kristne. Derfor giver det god mening, at Jesus taler om Helligånden og giver sine disciple Helligånden, allerede her i påsken og ikke først i pinsen, som vi ser frem til.

Hans Anker Jørgensen har skrevet mange nye salmer - nogle bedre end andre. I den salme, vi skal synge efter prædikenen, beskriver han de første disciples møde med den opstandne frelser.

*Hvad er det at møde den opstandne mester i live igen
trods pinen og døden, soldater og præster, trods svigt af en ven?*

Det kan beskrives på mange måder. Midt i tåreerne kan vi høre ordet: *Han er ikke her!* - i graven.

Jesus kommer med sin fred og vi kan opleve glæden og taknemligheden.

*Det er, som når livet det vender tilbage,
som brød, vi skal bryde, som vin, vi skal smage.*

Der sker noget, når vi er sammen med Jesus. Og det var jo den første kristne gudstjeneste, vi hørte om i begyndelsen af vores tekst.

Den første søndag og igen otte dage senere var disciplene samlet og Jesus kom til dem og gav dem sin fred. Det var mødet med Jesus, som peger hen på vores gudstjenester. Jesus kommer til os og giver os sin fred og sin ånd, som trøster, støtter og styrker os. Han styrker os med sit ord og med nadverens brød og vin.

Den første aften, hvor Jesus kom til disciplene, var der en, der manglede. Thomas var der ikke. Han var udenfor. Han var ikke sammen med de andre, da Jesus kom. Han fik ikke Helligånden sammen med dem. Derfor var han uden for fællesskabet.

Da han mødte de andre, sagde de begejstret: *Vi har set Herren. Vi har mødt Jesus Kristus, som lever.* Men Thomas havde ikke oplevet det og tvivlede.

Thomas burde blive glad sammen med sine venner, men sådan gik det ikke. Han mødte dem med samme holdning, som vi ofte møder, når vi fortæller nogen om det gode ved at tro på Jesus Kristus: Det kan godt være, at I tror på det, men jeg vil ikke tro på det, uden at jeg får beviser at se.

Thomas er et godt spejlbillede af det moderne menneske, som søger og endnu ikke har fundet Jesus.

Skærtorsdag aften havde Thomas sagt til Jesus: *Vi ved ikke, hvor du går hen. Hvordan kan vi så kende vejen?* Da svarede Jesus de kendte ord: *Jeg er vejen og sandheden og livet.*

Det er naturligt for os mennesker at tvivle. Nogen gør ligefrem tvivlen til en dyd, men det er der ikke grund til. Vi skal ikke dyrke tvivlen, men bede Jesus komme til den, der tvivler, som han kom til Thomas.

Netop den tvivlende Thomas, som krævede et tegn, var med i Jesu tanker. Jesus ønskede også at komme til ham. Jesus havde omsorg for Thomas.

Han kom igen ugen efter, hvor Thomas nu var sammen med de andre disciple. Jesus kom til Thomas og rakte sine hænder frem og gav ham lov til at stikke sin finger i naglemærkerne

og stikke sin hånd i hans side.

Jesus vidste, hvad Thomas havde brug for. Han ved også, hvad du har brug for. Han vil komme til den, der glæder sig over Jesu død og opstandelse for os og han kommer til den, der stadig tvivler og ønsker at se Jesus selv.

Der skete noget med Thomas, da han var sammen med Jesus. Han så Jesus og sagde: *Min Herre og min Gud.*

Pludselig gik det op for Thomas, at han her stod over for Jesus Kristus, Guds søn. Det var ikke noget, han kom frem til ved at se på naglemærkerne i hænderne eller såret i siden.

Thomas fik lov til at røre Jesu naglemærker og stikke hånden i hans side - men der står ikke, at han faktisk gjorde det. Det var ikke nødvendigt mere, fordi Helligånden gav ham et helt nyt syn på, hvem Jesus var. Jesus var virkelig Kristus, Guds Søn.

Der skete noget, da Thomas var sammen med Jesus. Helligånden kom og gav ham en tro.

Thomas oplevede, at der var et forhæng, der blev trukket til side, som Hans Anker Jørgensen skriver i det sidste vers.

*Det er som et forhæng, der rives til side på højeste sted,
og Mesteren står der og gir dig i tide sin evige fred.*

*Det er som i lovsang, lykkelig og svimmel,
at se ham som Gud i den højeste himmel.*

Jesus kom til Thomas med sin fred og gav ham tro. Jesus kommer til os i dag gennem ordet og sakramenterne, dåb og nadver. Han kommer og lader sin Ånd bruge disse ord og handlinger til at skabe vores tvivl om til tro.

Her i gudstjenesten lyder vores glædessang. Det er det eneste vi kan give Gud, sammen med vores svage tro, vores thomastro. Det er ikke meget, vi kan give Jesus, men vi kan få meget. Vi får alt af ham. Vi får liv og evner, muligheder og redskaber, så vi kan være hans hænder i en verden, der har brug for hans kærlighed.

Vi kan nu opleve det samme, som disciplene oplevede. De var som blomster, der var væltet omkuld af langfredagsstormen, men påskedagen og mødet med den opstandne gav dem nyt liv. De rejste sig igen og blev friske blomster, der skaber liv og glæde omkring sig.

Vi kan få del i påskeglæden og blive sendt ud i verden med budskabet om livets sejr. Må det spire frem og skabe frugt i vore liv.

Amen.